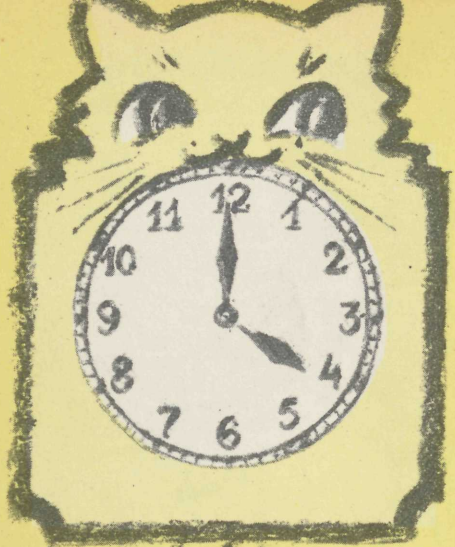

TÄHEKE

NR. 6 1960

UNO
LEIES

TIK-TAK-TIK...

Lapsed, kas te teate juba,
kes teeb nõnda palju tööd,
et ei puhka päeval, ööl?

See on kell!
Ta tee on päik,
muudkui astub tik-tak-tik...
Tähtis töö on kellal täita —
kõigile ta aega näitab!

Kell on väga vajalik
kodus, koolis, tööl...
Ega muidu tik-tak-tik
käiks ta päeval, ööl.

KINGALAUL

KALJO
KANGUR

Kipsadi-kõpsadi kooliteed!
Küll on uhked kingad need.

Kop-kop, kop-kop kingsepp löi,
isa poest nad koju tõi.

Kuidas hoida ka ei püüa,
nii kui panna maha nad,
igal sammul tantsu lüüa
hullusti nad tahavad.

Üles-alla läbisegi,
kipsadi-kõpsadi, nii ja naa.
Kes nii veidrad kingad tegi,
aru kuidagi ei saa.

Miks nad tantsima nii peavad?
Kes küll teavad? Kes küll teavad?

SUVEÖÖ ON AKNA TAGA

Maga rahulikult, maga,
väike karumõmm.
Suveöö on akna taga,
valgust kiirgab nõmm.

Püssiga ta järgneb sulle,
ei ta aima ju,
et just kingituseks, mulle
ema õmbles su.

Parem maga, vaikselt maga,
kuni algab päev.
Suveööd, mis akna taga,
parem unes näe!

Valge, soe ja imeline
kõik sel ööl on seal.
Ära uitama sa mine
sinna omapead.

Nõmmeserval, aknad lahti,
seisab madal hütt,
karudele peab seal jahti
vana kaval kütt.

Vaike MURR

ENO RAUD

Vaikel oli ilus nukk. Selle nuku nimi oli Mai ning tal olid kuldsed juuksed ja sinised silmad. Seljas oli tal ilus punaste täppidega kleit. Vaike armastas oma Maid väga.

Mail oli oma väike nukuvoodi, kus ta magas, ja nukutool, mille peal ta istus. Oli ka nukulaud, mille ääres Mai sõi, aga sööginõusid ei olnud.

Ühel päeval ütles ema Vaikele:

„Kui sa hea laps oled, siis läheme poodi ja ostame Maile sööginõud.“

Vaikel oli selle üle kangesti hea meel ja ta hüüdis:

„Olen küll hea laps!“

Siis jooksis Vaike ruttu Mai juurde ja ütles talle:

„Kui sa hea laps oled, siis ma ostan sulle sööginõud.“

Mai ei öelnud selle peale midagi, aga Vaike sai isegi aru, et Mai hea laps on.

Varsti hakkasid ema ja Vaike poodi minema. Nad läksid mänguasjade poodi — sinna, kus akna peal on suur karu ja suur roheline konn ja naljaka näoga tola.

Kui nad leti äärde jõudsid, ütles ema müüjale:

„Palun näidake meile nuku-sööginõusid!“

Müüja pani ühe karbi leti peale ja ütles:

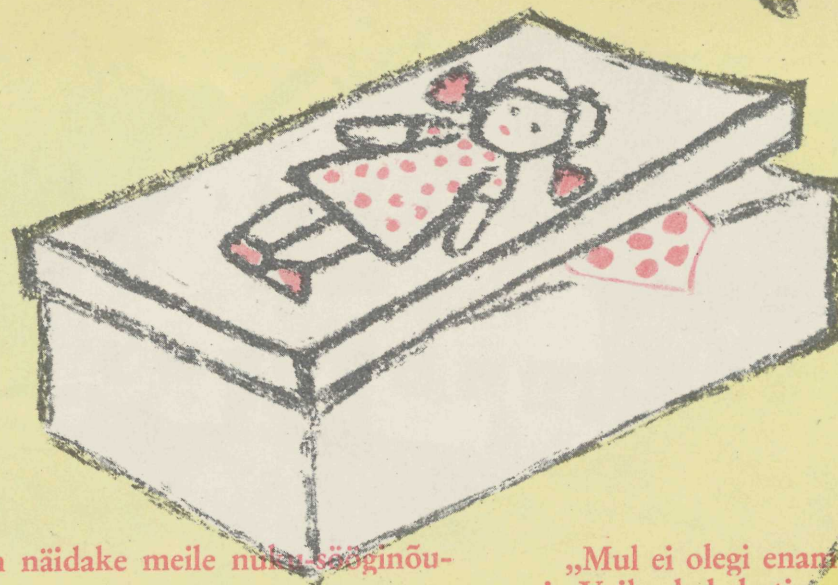
„Olge lahked!“

Siis nad vaatasid sööginõusid.

Aga äkki haaras Vaike ema mantlihõlmast kinni, hakkas valju häälega nutma ja hüüdis:

„Ema, ema, Mai on siin! Tädi viib meie Mai ära!“

Tõesti — müüja hakkas ühele naisele sisse pakkima ilusat kuldsete juustega nukku, kellel oli punasetäpiline kleit seljas.

„Mul ei olegi enam Mai-üd!...“ nuttis Vaike haledasti.

Kuid müüja naeratas ja ütles:

„Ära nuta, väike tüdruk! See ei ole sinu Mai, see on hoopis Mai õde.“

Nüüd jättis Vaike kohe nutu järele, aga müüja rääkis:

„Mail on veel palju õdesid ja kõik nad on niisugused ilusate kuldsete juustega nukud. Ja kõik nad rõõmustavad, et Mai sulle nii kallis on.“

Kui Vaike koju jõudis ja uutest sööginõudest Maile süüa andis, siis ta tundis, et Mai on talle nüüd veel palju kallim kui enne.

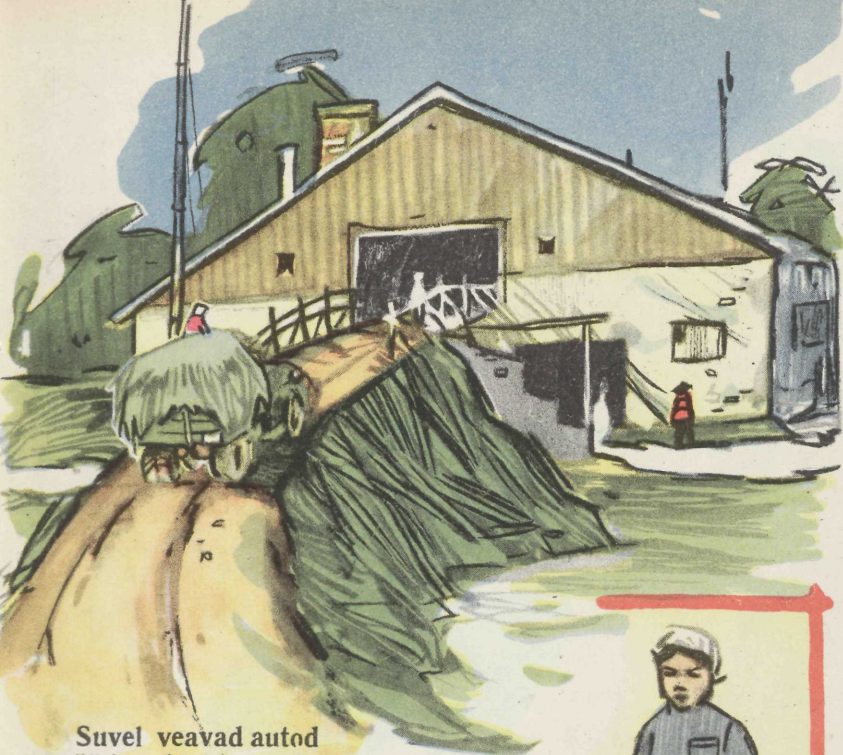
21. juulil on Nõukogude Eesti sünnipäev. Kakskümmend aastat tagasi võeti meie sünnimaa vastu Nõukogude Liidu rahvaste sõbralikku peresse. Elame nüüd rõõmsat ja töökülast elu. Igaüks püüab oma kohustusi uuel päeval täita paremini kui eelmisel, eriti hästi aga nüüd, enne vabariigi sünnipäeva. See on meie inimeste tänu nõukogude võimule, kes mureseb selle eest, et meil oleks parem elada ja töötada. Ta andis inimestele ka masinad, mis teevad töö palju kordi kergemaks. Ja neid häid abilisi võib näha igal pool, ka selles karjafarmis, mida me hiljuti külastasime.

See on Väike-Maarja rajooni Rudolf Pälsoni nimelise sovhoosi karjalaut. Siin on üle saja elaniku ja neid hooldab ainult neli inimest. Kuidas nad sellega toime tulevad? Ainult lüpsmiseks kuluks juba terve päev. Aga loomad tahavad veel süüa ja laut puhastada. Ometi saadakse kõigega hästi hakkama ja aega jääb isegi üle. Kas pole siin peidus mingi imeväärne abiline? Ongi. Tema nimi on tehnik.

Laudas on kaks raudteed: üks põrandal ja teine lae all. Esimesel veetakse söötasid. Talvel näiteks sööb iga lehm päevas 25 kg silo, lisaks veel mitu kilogrammi jõusööt. Kes jõuaks seda käsitsi ette kanda! Raudteed mööda liigub aga raske silokäru vurinal edasi ja karjatalitaja muudkui tõstab loomadele toitu ette.

Teist raudteed nimetatakse rippraudteeks, sest vagonetid ripuvad raudtee küljes. Vagonettides veetakse sõnnikut. Vagonett liigub nii kergesti, et isegi lapsed jõuaksid seda tõugata. Õues ootab auto. Vagonett tühjendatakse autokasti ning väetis rändab põllule.

Suvel veavad autod mööda kividest ja mullast tehtud teed kogu talvise heinagavara lauda peale. Talvel aga avatakse lakaluugid kaks korda päevas — heinad lastakse otse lauta.

See mootor siin paneb tööle lüpsimasinad. Lüpsiks kulub ainult kaks ja pool tundi. Pärast lüpsi valatakse piim nõudesse ja lükatakse kärul piimahoidlasse, kust auto viib iga päev ära terve tonni piima.

Kevad

ARE
LEE

Talv läks mööda. Kevad saabus.
Metsas tärkas maasikas.
Karjakopli rohumaale
lasti Malli, vasikas.

Sõrad vastu: «Mis see on nüüd!?
Ma ei taha! Jätke mind!
Kopli pull ehk puskleb viimaks?!
Äkki sõrga läheb pind!»

«Mis sa punnid! Vitsa võtan.
Siin on rohi, muudkui söö!»
Seda juttu Malli mõistis,
kepsu lõi ja ütles: «Möö!»

A. SALDRE illustratsioon

Käo-Jaani kesik

Pere oli õhtueinele kogunenud. Viimasena saab üs

Ugu kõva hingeldamisega.

„Nägin mina metsas alles elukat!”

„Keda?” päris Toom.

„Ei tea. Aga läks nii, et maa müdises ja puud rabisesid.”

„Kas tegi hirmsat häält?”

„Jaa.”

„Oli karvane?”

„Kuidas veel!”

„Suur?”

„Oi-ii!” Ugu ajas käed laiali ning liikus paar sammu kõrvale ka.

Vanaisa ütles sekka:

„See oli sul siis Käo-Jaani kesik.”

Väike-Venno ronis pingiotsale ja hoidis vanaisale õige ligi. Vanaema arutles lauda kattes:

„Sellest loomast saaks liha terveks suveks ja konte kogu aastaks.”

„Püüame ta kinni!” oli Toom valmis minema.

„Pidage, pidage!” keelas vanaisa. „Enne mõtleme, kuhu ta sisse soolata. Tõetünn on tilluke, kuid tihe ja hoiab liha hästi, valevaat mitmetonnine, aga hõre ja laseb sisu haisema... Ugu, näita täpsemalt, kui pikk su elajas oli!”

Ugu põrnitses vanaisale otsa. Ta sirutas käed laiali, ainult kõrvale enam ei astunud.

„Kas oli ikka nii suur?” kahtles vanaisa.

Ugu ruttas käsi koomale tõmbama:

„Kui hästi meelde tuletada, oli ta sihuke.”

„Küllalt pörakas.”

„Ei-ei, vahest üksnes nõnda pikk.”

„Aga miks ta siis hirmsat häält tegi?”

„Ega väga hirmsat teinud: pup-pup-pup-pup.”

Toom hakkas itsitama:

„Kuule, see ei olnud keegi muu kui siil. Vaat sulle kesikut!”

Väike-Venno kobis pingiotsalt alla ja naeris kaasa.

„Nii see on,” rääkis vanaisa. „Harilik loom sünnib pisike ja kasvab suureks. Käo-Jaani kesik sünnib suurelt ning kahaneb järjest. Ugul jäi temast järele paljas okkatera.”

LI KORD NII ILUS KEVA-
DINE PÆEV, ET ISEGI
SITIKAS TAHTIS SIRUTADA
OMA TOLMUSEID TIIBU
JA LENNATA VAATAMA,

KAS ON -MAAILMAS MIDAGI PAREMAT
KUI LAI PÆIKESEST ÜLEUJUTATUD
KODUNE KÜLAVAHETEE. NÄHES TIRTSU-
KEST, KÜSIS TALT, KUS TA ELAB.

„RÖÖMSAL KOLLASEL AASAL,“ VASTAS
TIRTS. „SEAL KASVAVAD PÖLDSINEPID,
VÕILILLED JA TULILILLED. KUIDAS KÜLL
TULILILLE ÕIELEHED LÆIGIVAD! KUI NEILE
VAATAD, PAISTAB VASTU TEINE TIRTSU
NÆGU. TEAD, JUST NIISAMÜTI NAGU VEE
PEALT.“

„LENDAN SINU JUURDE JA VAATAN,“
LAUSUS SITIKAS.

JA TA OTSUSTASKI TEELE ASUDA. KUID
HARJUMUSE KOHASELT TA AINA KOH-

KOLLANE,

MITSES. JA KOHMITSESKI LIIGA KAUA.
KUI TA SIIS KORD SINNA LENDAS, EI
LEIDNUD TA ENAM KOLLAST AASA.
TIRTSU KOHATES KAEBAS TALLE.

„OH,“ ÜTLES TIRTS, „AAS POLE PRAEGU
ENAM KOLLANE, VAID VALGE! SEAL ÕIT-
SEVAD HARAKAPUTKED, KARIKAKRAD JA
MADARAD. MILLISED ILUSAD ÕIEKESED
ON MADARAL! LÆHED NENDE VAHELE JA
NAGU VÆIKESED PILVED OLEKSID SU
ÜMBER. NING KUIDAS NAD LÕHNA-
VADI!“

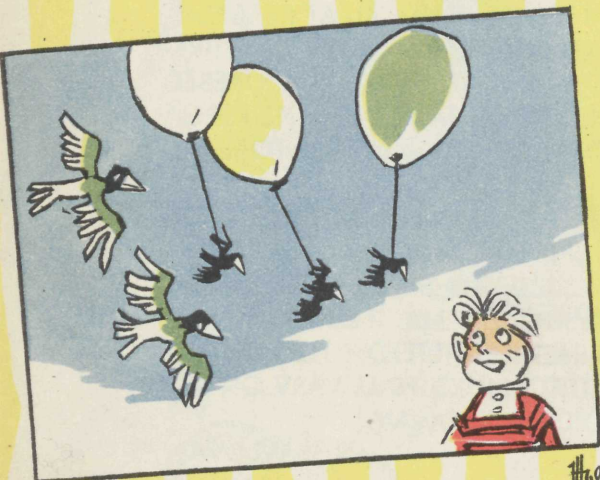
„LENDAN SINU JUURDE JA NÜUSU-
TAN,“ LAUSUS SITIKAS.

JA TA OTSUSTASKI TEELE ASUDA. KUID
HARJUMUSE KOHASELT TA AINA KOH-
MITSES JA KOHMITSES. JA KOHMITSESKI
LIIGA KAUA. KUI TA SIIS KORD SINNA
LENDAS, EI LEIDNUD TA ENAM VALGET
AASA. KOHATES TIRTSU, KAEBAS TALLE.

„OH,“ ÜTLES TIRTS, „AAS POLE PRAEGU
JU ENAM VALGE, VAID LILLA! SEAL ÕIT-
SEVAD KELLUKAD, ÆIATARID JA HIIRE-
HERNED. KUI NALJAKAD VURRUKESED
ON HIIREHERNEL! TA HAARAB NENDEGA
ROHUKÕRTEST. KÜLL NEIL ON TORE KII-
KUDA!“

„KIIGU AGA KIIGU PEALEGI!“ ÜTLES
SITIKAS. „MINA SINNA KÜLL EI LENDA.
VIIMAKS ÕITSEVAD SEAL HOMME MUS-
TAD LILLED! EI, MA EELISTAN OMA
KODUST KÜLAVAHETEEDE. TOLM JÆAB
SIIN ALATI TOLMUKS. HALL VÆRV ON SIL-
MALE KÕIGE MEELDIVAM.“

N. PAVLOVA

H. H.

H. HIIBUSE joonistused

Suvi on tulnud nurmedele ja niitudele. Vallatuid päikesepoisse jõuab nüüd kõikjale. Nad saadavad iga päev ronge ja busse, kust kostab lõbus jutuvada. Kes seal siis sõidavad?

Tähekegi tunneb nende vastu huvi. Ta astub ühte vagunisse ja teeb väikeste reisijatega tutvust.

«Minu nimi on Jüri,» teatab heleda juuksetukaga poiss.

«Aga kui vana sa oled?» küsib Täheke.

«Nelja-aastane. Varsti saan viis.»

«Millal?»

«Sünnipäeval!»

Jüri ei saa Tähekesele rääkimata jätta, et sõidab suveks vanaema juurde kolhoosi. Vanaema käib kanafarmis tööl. Seal on nii palju tibusid, et maa on nendest lausa valge, just nagu lund oleks sadanud. Ja siis on seal veel kukk Kaarel. Kaarel on kuri, tahab kohe kallale tormata. Sellepärast vanaema panigi talle uue nime — Riiukukk.

«Sina oled juba oktoobrilaps?» pöördub Täheke Jüri õe poole.

«Olen!» teatab Viive uhkelt.

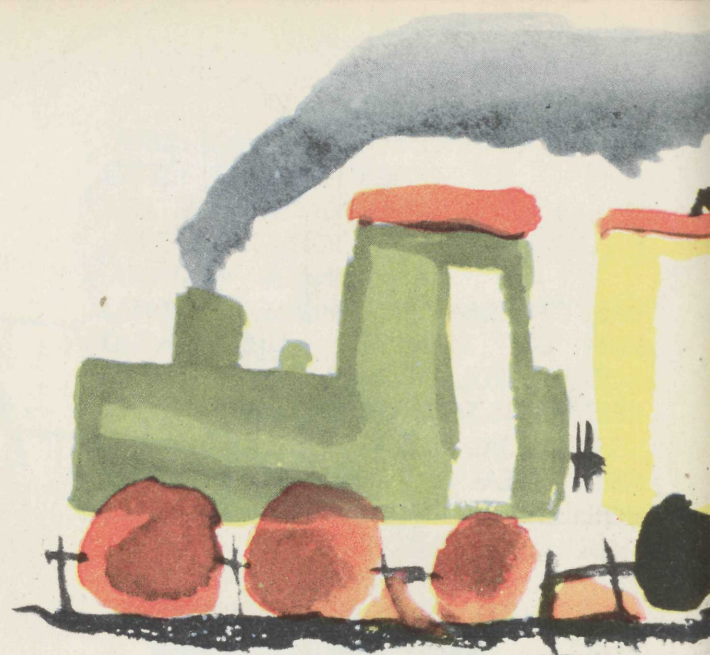
«Ja mida sina maal tegema hakkad?»

«Hilja kirjutas mulle, et kolhoosilapsed teevad Savimäele laagri. Nad kutsusid mind ka laagrisse.»

«Seal on telgid ja niisugused pasunad, millega hommikul äratatakse,» lisab Jüri omalt poolt juurde.

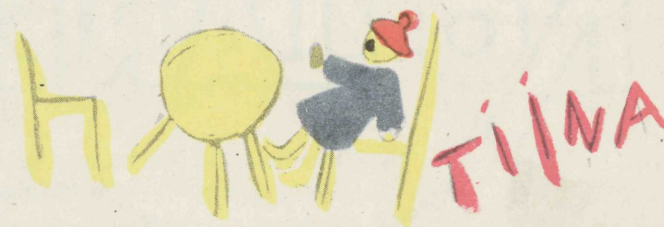
«Need on fanfaarid.»

«Fan-faa-rid,» kordab Jüri.

R

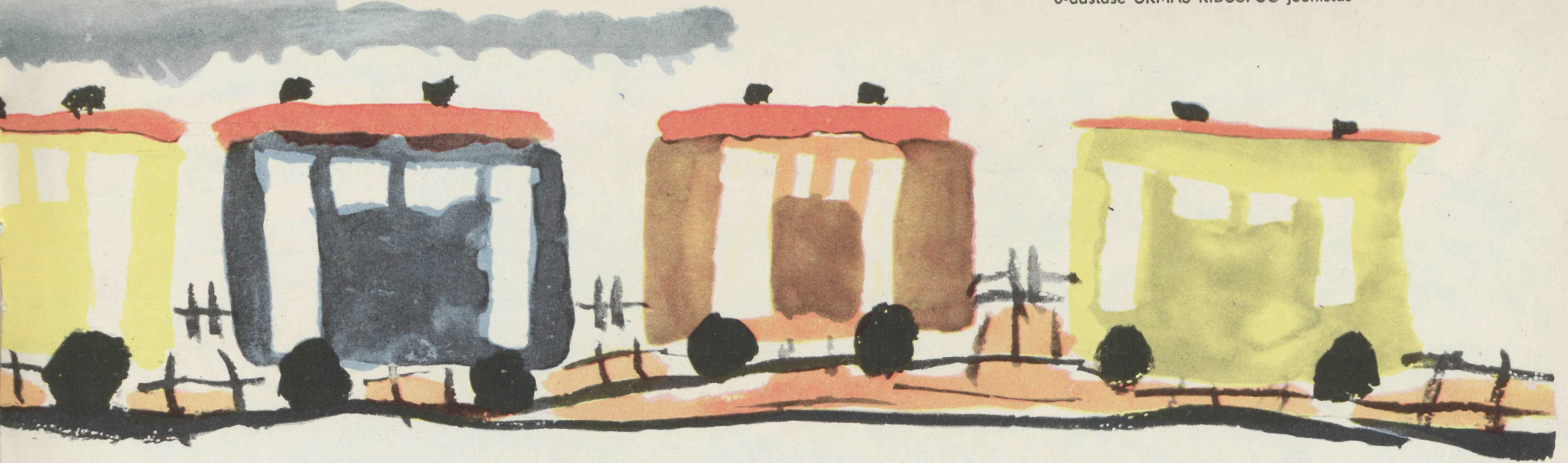
Väike tüdruk akna all joonistab parajasti. Näete, pilt on niisugune!

«See on minu nukutuba,» seletab Tiina. «Ma viin selle pildi isale. Ta pole mu uusi nukuasju veel näinud.»

«Kus su isa siis on?»

«Ta töötab seal, kus hakatakse palju

ONGIS

elektrit tegema. Nii palju, et kõigile jätkub.»

«Kas Narvas?»

«Jaa, Narvas! Sinna me sõidamegi.»

Vaguni teises otsas istub poiss, kelle rinnal särab jällegi oktoobrilapse täheke. Poiss on emaga. Nad vaatavad parajasti pilte. Täheke märkab, et need on Leningradi pildid.

«Meie sõidame Leningradi,» räägib poiss. «Ema viib mind seal metrooga sõitma.»

«Metroo?» kordab väike tüdrukuke, kes juttu kuulama on jäänud.

«Metroo on niisugune rong, mis sõidab maa all. Ja maa alla saab treppidega, mis ise liiguvad. Sina muudkui

astu trepi peale ja trepp viib sind edasi,» seletab Täheke pisitüdrukule.

Antsule — nii on Leningradi sõitja nimi — pole see enam uudiseks. Tema oli ema käest juba üht-teist kuulnud. Tüdrukule aga meeldib see trepilugu väga. Ta võtab oma korvist, mida kogu aeg käes hoiab, kompvekikarbi ja pakub kõigile.

«Kui tore korv sul on!» ei saa Täheke kiitmata jätta.

«Sellega lähen marju korjama.»

«Mis marju sa korjad?»

«Mustikaid ja maasikaid. Need on hästi magusad.»

«Aga kust sa neid korjad?»

«Tädi Liisi maja tagant metsast.»

Seal elavad jänkud ka.»

Nüüd jätab Täheke väikeste reisijatega hüvasti ja soovib neile lõbusat suvepuhkust.

Lõbusat suvepuhkust soovib ta ka kõigile teile, kallid «Tähekesed» lugejad!

U. KÜLVI illustratsioon

Lapsed Põnemägede maalt

Kas sa tead, kus asub maa, mille nimeks on Gruusia?

Kaugel-kaugel meie suure kodumaa lõunaosas kõrguvad Kaukaasia mäed. Need mäed on nii kõrged, et mõnes kohas kaovad nende tipud pilvedesse.

Kaukaasia mäed kannavad aasta läbi valget lumemütsi. Säärasest lumekübarast ei saa jagu ka kõige kuumemad suvepäevad, sest kõrgel mägedes püsib isegi palavatel päevadel külm ilm.

Kaukaasia mägisel maal asubki Gruusia liiduvabariik. Inimesed elavad seal jõgede orgudes, mägedevahelistel tasandikel ja laugjamatel nõlvadel. Talv on Gruusias lühike ja pehme, suvi aga pikk ja palav. Sellepärast kasvavad seal hästi lõunamaised puuviljad – viinamarjad, mandariinid ja sidrunid.

TEEME

„Küll on tore suvisel aasal!“ leiab 5-aastane KATRIN PORMEISTER Tallinnast.

Mägedemaa lapsed on imeosavad okaste vahelt õisi noppima. Nendest õitest aga pressitakse väärtuslikku roosiõli.

Gruusia pioneerid aitavad ka selleks kaasa, et sina võiksid sünnipäevakingiks saada siidist patsipaelad või kaelasalli.

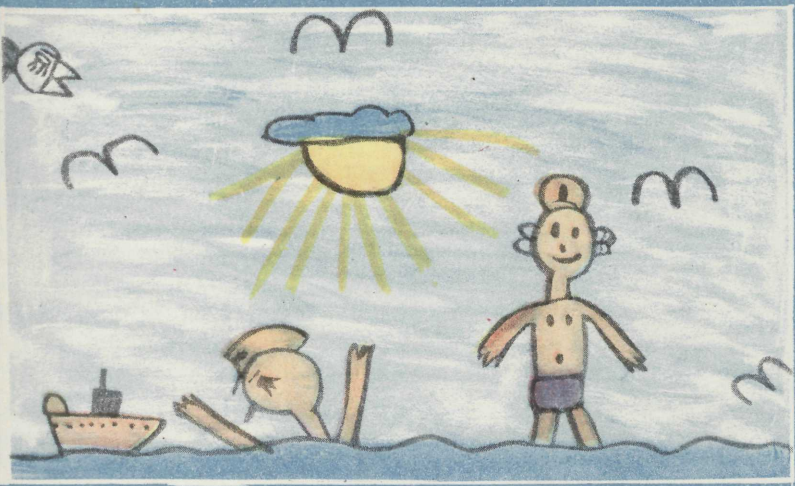
Ehtsat siidniiti ketrab väike ussike, keda nimetatakse siidiussiks. Niisuguseid siidiusse kasvatatakse paljudes Gruusia kolhoosides.

Siidiuss annab niiti aga ainult siis, kui ta on hästi süüa saanud. Ja toidu suhtes on ta maiasmokk. Kui talle mooruspuu lehti ei anta, läheb ta tühja kõhuga magama.

Mooruspuu lehtede kogumine ongi paljudes Gruusia kolhoosides laste töö. Ja nii nad aitavad kaasa selleks, et meie riidetööstusel oleks siidniiti patsipaelte, kaelasallide ja kaunite kangaste kudumiseks.

LAHTI POSTIPÄUNÄ!

KASVATAN KUULIKUID

Mul on kaksikümmend küülikut. Oma hoolealustele annan süüa rohtu, leiba ning paju- ja haavaoksi. Mul on kolm villaküülikut. Neid kammin ise. Mulle meeldivad väga minu hoolealused.

MAIE LIIBERT

Võru rajooni „Lembitu“ kolhoosist

Need vahvad suplejad
joonistas 7-aastane
PEETER KÄÄRIK Valga ra-
jooni Laatre sovhoosist.

Emale abiks

Minu lemmik on lammas väikese tallega. Ma joodan neid päeval ja toon õhtul lauta. Ka väike tibupere on minu hoole all. Nii abistan suvel ema.

ÜLLE MUSTASSAAR
Väike-Maarja rajoonist

5-aastane RAINA ORAS joo-
nistas pildi, mille alla kirjutas
„Meie linn“.

Kalvi Jõesaarel, Laekvere 7-kl. Kooli oktoobrilapsel, juhtus talvel huvitav lugu. Siin on Kalvi kiri ja joonistus sellest.

NÄGIN METSSIGU

Kodu asub mul metsa ääres. Kui ma ühel päeval õue läksin, nägin metsa pool liikumas kuut looma. Need loomad olid kolme-kaupa reas. Kui nad ligemale tulid, siis nägin, et nendel olid just niisugused sabad nagu meie laudasealgi. Ma jooksin tupp ja kutsusin isa vaatama. Isa tuli kohe ja ütles, et need on mets-sead. Kui sead olid puude vahele kadunud, läksime isaga nende jälgi vaatama. Sõrajälgedest küll aru ei saanud, lumi oli kohe Lume sees aga oli sügav vagu, sest sead läksid kõik üksteise järel.

Nende puuviljade kasvatamisel ja kogumisel on Gruusia lapsed täiskasvanutele suureks abiks. Kui sügisel viinamarjad valmivad, võtavad lapsed korvid ja toovad mahlasid kobarad kõrgelt puuladvast alla.

Ära nüüd arva, et viinamarjaväät ise võib sääraseks puuks kasvada, millele saab otsa ronida! Lugu on hoopis teistmoodi. Mõned viinamarjasordid istutatakse suurte puude kõrvale. Kasvades mähib viinamarjaväät end puu ümber. Just nagu hernes ümber kepi. Sedaviisi ta ronibki aastate jooksul päris puu latva.

Enamik gruusia viinamarjakobaratest valmib siiski tavalistes istandustes. Seal ulatuvad lapsed maas seistes kobaraid korvidesse korjama.

Gruusia varjulistes orgudes kasvatatakse ka palju roose. Niisugustes istandustes on terved põllud täis kaharaid okkalisi pöösaid.

Kadunud KINNAS

H. Mänd

Täna hommikul oli õu saginat täis. Algul tuli suur isekallutaja ja tõi koorma silikaatkive, siis toodi veel mörti ja aialipikuid. Latid olid juba varem kohal.

Saabus ka müürissepp, kes pidi tänava äärde aia tegema.

«Teid on siin kohe terve brigaad!» muheles ta. «Mul ongi abijõudu vaja. Olete nõus?»

«Ja-aa!» vastati kooris.

«Aga kes teist brigadiriks hakkab?»

«Pille!» hüüdsid mitu häält. «Tema oskab. Tema isa on ka brigadir.»

«No jaota siis töö ära. Mina märgin alusmüürile postide asukohad, aga sina lase iga märgi juurde tuua viiskümmend siliikaati.»

Pille määras, kes võis ühe, kes kaks kivi korraga tuua. Eidi ja Tiit olid ühekivimehed. Lapsed hakkasid kandma.

Siis tuli suur Tiit oma kutsikaga õue.

Sarri tuiskas silmapilk tööplatsile ja sagis joosta mitme mehe eest, muidugi ilma kivideta. Ent see-eest kandis suur Tiit jälle neli kivi korraga.

Töö edenes jõudsasti. Müürissepp tõi ämbriga mörti ja alustas postide ladumist. Oli huvitav vaadata, kuidas ta pani kelluga mörti ja vajutas kivi peale. Post kerkis kiiresti ja oli ilus ning sirge.

Kui paar posti oli laotud, võttis müürissepp kindad käest ja istus kihunnikule.

«Soo, nüüd teeme vaheaja. Ma ei armasta varahommikul süüa,» selgitas ta taskust võileiba võttes.

«Onu, nüüd ma tean, miks sul kindad käes olid — muidu oleksid su käed mustaks läinud ja sa poleks saanudki süüa.»

«Sellepärast pole veel kindaid tarvis. Käed võib ju puhtaks pesta. Aga kindad kaitsevad lubjamördi eest. See on väga kange ja teeb käenaha katki.»

«Kas sa meie maja ka ehitasid?» küsis Tiit.

«Ehitasin, ehitasin. Aga varsti lähen üle tee ehitama. Seal, kus kopp praegu kaevab. Aga sinna ei tee ma enam väikestest kividest, vaid juba suurtest plokkidest. Nii suurtest, et mitmekesigi ei jaksu ühte plokki tõsta. Kraana paneb need paika.»

Müürissepp tõusis püsti ja tahtis tööle hakata.

«Lapsed, kas te teate, kus mu teine kinnas on? Ma panin ju mõlemad enda kõrvale.»

Kinnast ei olnud kusagil.

«See on kindlasti Sarri tegu,» arvas suur Tiit, «tal on niisugune paha komme asju peita. Isegi leiva-tükid matab maa sisse!»

«No tule välja, näita, kus sa panid ta?» hakkas suur Tiit Sarri-ga tõrelema, kuid kutsikas vaatas nii ilmsüütu näoga talle otsa ja liputas saba, nagu ei teaks ta midagi.

«Teeme õige natuke kavalust,» pilgutas müürissepp Tiidule silma ja viskas Sarri-le teise kinda. Kuid Sarri oli veel kavalam. Ta nägi, et teda valvati ega tundnud selle kinda vastu huvi.

Suur Tiit võttis ise kinda, pani koerale suhu ja käskis: «Mine vii see nüüd teise kinda juurde!»

Kuid Sarri laskis selle kohe maha kukkuda, just nagu ei sobiks tal lubjase kindaga mängida.

Müürissepp kratsis kukalt: «Mis teha? Tuleb välja, et kutsikas on meist targem. Aga oot-oot! Proovime teistmoodi. Las kinnas jääb samasse kohta maha, lähme kõik kotta ja piilume aknast! Vaatame, mis ta siis teeb.»

Kui Sarri lõpuks nägi, et keegi teda enam ei jälgi, kahmas ta mahavisatud kinda hambusse ja sörkis lipikuvirna poole. Seal kraapis ta augu, pani kinda sinna sisse ja lükkas veel ninaga mulda peale.

Kõik hakkasid naerma ja jooksid koridorist välja. Müürissepp võttis kinda.

«Noh, kus siis teine on?»

Ta vaatas teraselt ümber. Paar meetrit eemal oli värske mullamuhk. Ta lükkas selle laiali ning kadunud kinnas oligi käes.

Jalutuskäigult parki või metsa oled sa tihti toonud kaasa käbikesi, tammetõrusid või korpa (paksu puukoort). Neist saab meisterdada igasuguseid toredaid loomi ja linde, niisuguseid, nagu näed „Tähekesed“ esikaanel. Lapsed mängivad seal kolhoosi seafarmi ja kõik loomad ning linnud on laste oma tehtud. Aga kuidas?

Palu emalt tarvitatud tikke, naaskel, veidi jämedat niiti või lõnga, vane-malt õelt-vennalt taskunuga ja plastiliini, ning sa võidki asuda oma näp-pude osavust proovima.

Torka tammetõrule kaks pooleks murtud tikku jalgadeks ja teravamasse otsa meisterda plastiliinist tillukesed kõrvad. Lõngajupike sabaks, sabale sõlm sisse ja pörsake ongi valmis! Tee neid mitu tükki.

Aga mis notsupere see ilma emata on?

Võta suurem kuusekäbi. Torka sellesse tikkudest jalad, lõngast saba ja teravikupoolsesse otsa plastiliinist kõrvad. Nägusamat ema ei oska tõelinegi rõngassaba endale tahta!

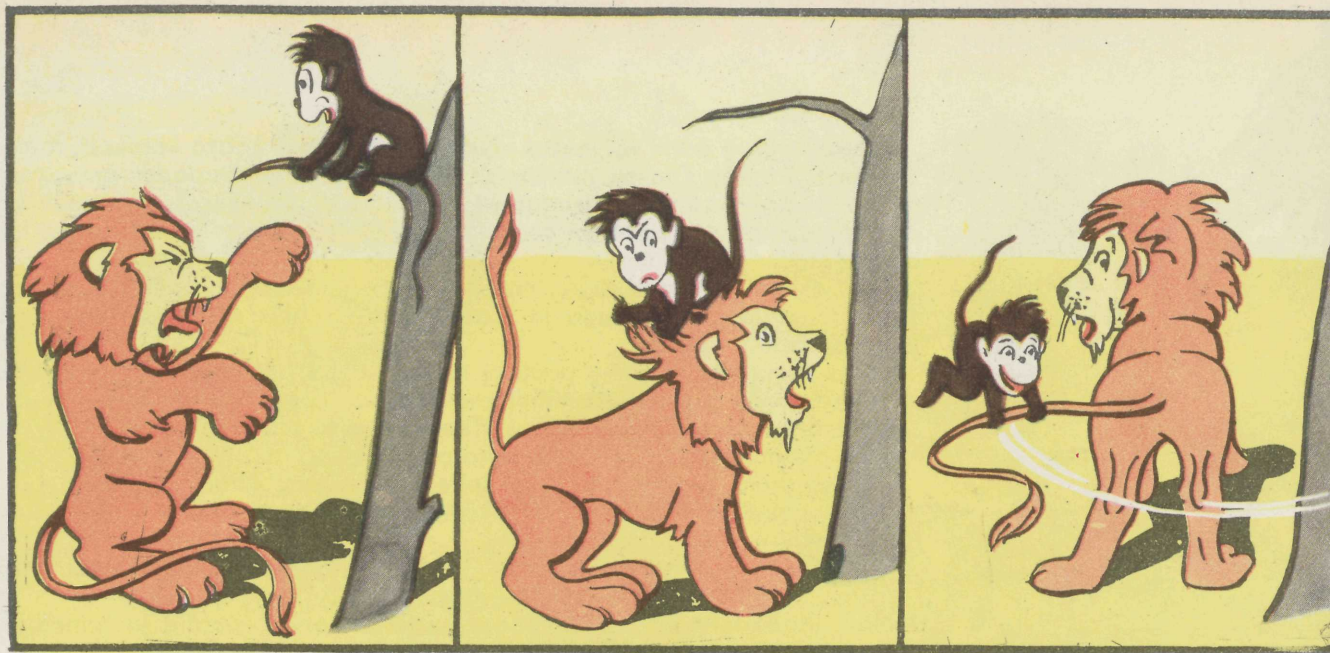
Et pörsapere nõuab süüa, siis tee väiksemast korbatükikesest mold. Uurista see ettevaatlikult seest tühjaks.

Näe, tibufarmist on mõned uudishimulikud kanad, pardid ja haned sinu notsuperele külla tulnud!

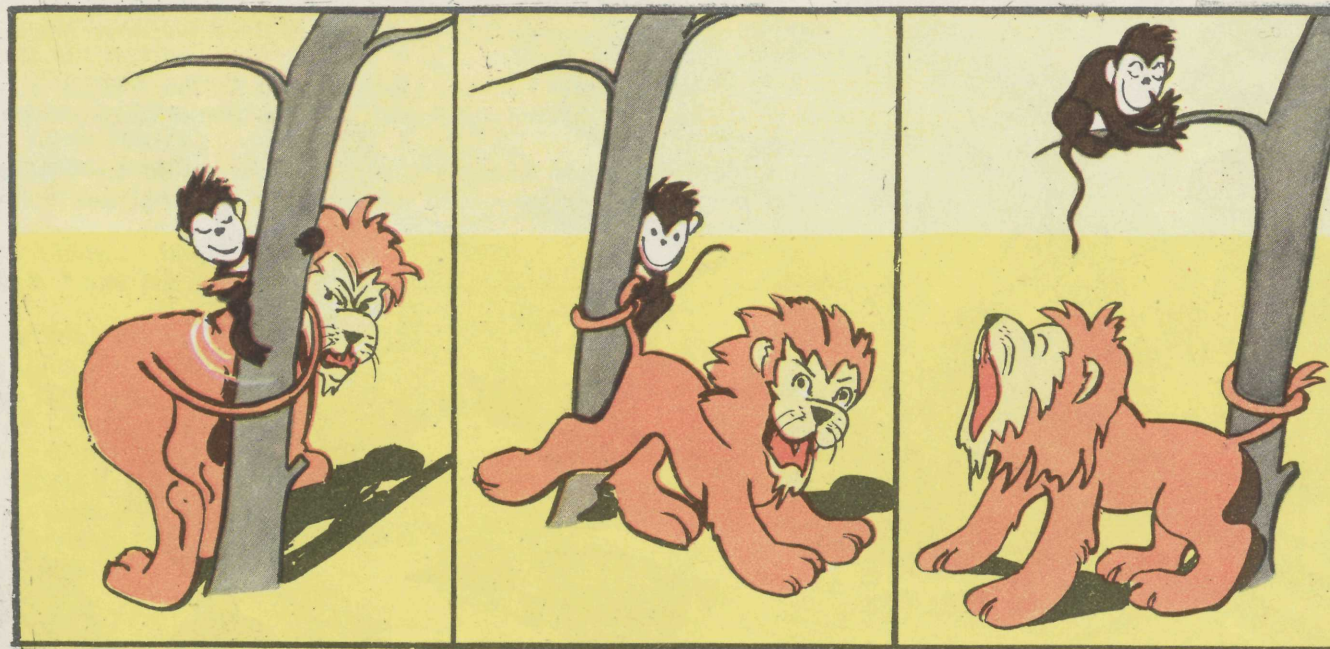
Kana meisterda tammetõrust. Torka tõru ühte külge kaks lühikest tikukest. Peaks võta väiksem tammetõru, mis kinnita eelmise lamedamasse otsa samuti tikukese abil. Kinnituskoht vali selle järgi, kas tahad, et kana vaataks üles, otse või otsiks toitu. Nokaks sobib terav tikuots, sabasulgedeks aga väiksem linnusulg või 3–4 männiokast. Et kana püsti seisaks, valmista talle plastiliinist (korbast) väike ümmargune alus, kuhu ta jalad hõlpsasti peatuma jäävad.

Part ja hani valmista samuti kui kana (kehaks sobib ka männikäbi), ainult lame nokk vooli väikesest plastiliinitükikesest ja hane peaks võiks olla puh-kev ohakanutt.

Et su linnud-loomad farmist kaugele ei läheks, piira nende õu heki või aiaga. Torka pulgakased või puuksad maa sisse ja sul ongi aed valmis.

KUIDAS AHVIPOISS PAMBU LÖVIST JAGU SAI

H. TALTSI joonistused

uus seelik

ITAALIA
MUINASJUTT

Elasid kord mees ja naine õige vaeselt. Naisel oli üksainus seelik ja seegi räbal. Päevad läbi lappis naine oma seelikut, nii et lõpuks ei saanud enam arugi, mis värvi seelik oli olnud.

Ühel õhtul tuleb mees koju, aga naine nutab:

„Vaata, jälle on seelikul auk sees. Ja mul ei ole enam ühtki lappi!”

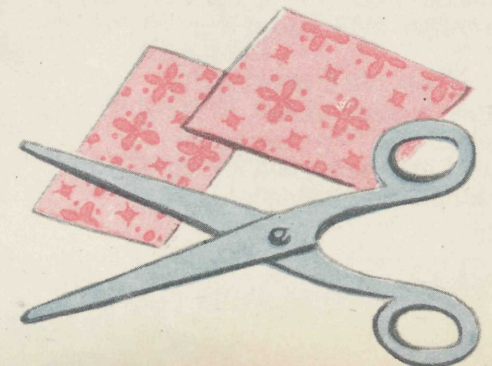
Järgmisel päeval ostis mees oma päeva-palga eest naisele uue seeliku. Ta tõi selle koju ja ütles: „Täna jääme küll õhtu-söögist ilma, kuid see-eest on sul nüüd kena seelik.”

Naisel oli väga hea meel.

Mees heitis magama, kuid naine asus kärmesti tööle.

Hommikul, kui mees ärkas, nägi ta, et naine oli uue seeliku tükkideks lõiganud ning tükid vanale seelikule peale õmmel-nud.

Mehel läksid silmad imestusest pärani, aga naine ütles talle: „Aitäh, meheke! Nüüd on kõik augud terved, ja vaata, kui palju lappe jäi veel järele! Neid jät-kub terveks aastaks.”

K. Korsen

K. NIINEPUU
illustratsioon

ISEÄRALIK VEENÕU

Juba kolmandat päeva käis Õie tädiga põllul. Kes võib veel öelda, et ta ei oska kapsaid istutada!

Täna paistis päike nii palavalt, et kohati oli muld vagudel kuum ja üsna halli värvi. Lõuna eel tõstis tädi viimased taimed korvist välja, pani põlluservale ja ütles Õiele:

„Pühka seni, kuni ma uusi taimi toon! Aga kui sa just tahad, võid ülejäänud taimed mulda istutada.“

Õie puhkas. Kuid kaua sa ikka kuulad jõe vulinat ja vahid enda ette... Vaatad küll rohtu ja lilli, aga mis neist vaadata – kui see rohi veel silma nähes kasvaks! Ei, ta istutab parem need viimased pihutäied taimi mulda. Õie hakkas tööle. Kõik läks ladusalt ja üksindagi jõudis palju ära teha.

Õie pani juba viimase taimi mulda ja vaatas tööd mõnuga üle. Siis ta märkas äkki, mis vea ta oli teinud: tema istutatud taimed olid kõik kastmata! Päike kõrvetas neid ja kõik nad olid nii longu vajunud, et valus vaadata. Tädi küll nii ei teinud. Tema kastis taimi kohe istutamise järel.

Õie ei leidnud ämbrit ja kruusi. Kes teab, kuhu lohku või põõsasse tädi need oli jätanud. Päril nõutult sulistas Õie jõe kaldal käega vees.

Siis märkas ta kaldal poissi, kes nagu hüppel kass õnge kohal vette vahtis. Ja temal, näe, paariliitrine pleknõu kõrval... Just paras Õiele veevõtmiseks!

Õie teadis, et kalameestele ei tohi käratsedes ligi minna. Sellepärast ta astus päris kikkivarvul ja sosistas poisile kõrva:

„Anna viieks minutiks ämbrit, mul on hädasti tarvis!“

Poiss turtus üle öla:

„Ei saa! Mul on siin unnakala sees.“

„Mis unnakala?“

„Mille ma haugi püüdmiseks unna otsa panen... Ta peab elus olema.“

Aga Õie ei mõelnudki taganeda.

„Anna ikka! Ma pean taimi kastma. Päikesepaiste läheb ikka kuumemaks ja põletab kastmata kapsataimed ära, saad aru.“

Vihane kalamees vehkis Õie poole käega. „Sul pole aru peas? Kuhu ma kala niikauaks panen...“

„Rohule.“

„Ei saa, sureb ära.“

„Aga muidu surevad minul taimed ja neid on rohkem.“

„Mina kala ei ohverda!“ kinnitas poiss. „Mine siit juba ükskord segamast!“

Õie astuski sammu tagasi, sest kaluri ilme oli ähvardav. Aga pilku ta ämbrikeselt ära ei pööranud. „Võtaks õige ja haaraks selle siit kiiruga... Kala viskaks jökke tagasi ja veenõuga jookseks kapsavagudele...“ Kuid Õie ei julgenud võtta, sest siis oleks teinud vihane poiss talle kindlasti tuupi.

Äkki leidis Õie uue veenõu – õngitseja kuklalelükatud mütsi! Ainus pilk juba ütles, et see sobib veekandmiseks väga hästi. Mis sellest, kui vett natuke maha tilgub, suurema osaga jõuab ta ikkagi taimedeni.

Õie krahmis mütsi, jooksis mõne sammu veevõtukoha poole ja vaatas alles siis kalastaja suunda tagasi.

„Ega ma seda ära riku! Pärast pesen puhtaks, siis on ta sul hoopis ilusam kui enne...“

Poissil polnud aega täheleegi panna, mis ta mütsiga õieti juhtus. Ta naeris ainult, kui tüdruk ta peakatte vette kastis. On kaluri müts kuiv või märg, või pole tal seda üldse, kellel seda alati aega töö ajal vaadata!

Kui tädi tagasi tuli ja Õie tööd kiitis, sõnas tüdruk:

„Ega ma ise oleks kõike seda teha saanud, aga seal see kalapüüdja-poiss aitas!“

Esikaanel V. TOLLI joonistus
„See on meie notsufarm“

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 6 – 1960.

Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.

Toimetaja H. Pukk. Kunstiline toimetaja E. Pikk.

Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.

Ladumisele antud 6. V 1960. Trükkimisele antud 18. V 1960. Trükkarv 43 000. Paber 60×92, 1/8. Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid MB-04012 Tellimise nr. 519, Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rubl. 1.50.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

KOIK NEED LAPSED, KEDA TE SIIN NÄETE, TAHA-
 VAD OMA SUVEVAHEAEGA EKSKURSIONILE MEIE KODU-
 NENDEST SÕIDAB LÄHEB SUUREMATESSE LINNADESSE, OSA AGA
 MAA SUUREMATESSE LÄHEB PIONEERILAAGRITESSE. KUI TE HOOLEGA
 VAATATE NENDE KOHVREID, SIIS SAATE TEADA, KES
 KUHU SÕIDAB.

ARVA ÄRA!

SEE POISS ON ANTS. TEMA PÄEV MOODUB NII,
 NAGU NÄETE NENDEL PILTIDEL. KUID KAS TA SIIS
 HOMMIKUL KOIGEPEALT LÕHUB PUUD? EII PILDID
 ON ANTUD VALES JÄRJEKORRAS.
 MISSUGUNE ON ANTSU PÄEVASTE TOIMINGUTE
 ÕIGE JÄRJEKORD?

